

Dinnyés József – Baka István

Székelyek

Évszázadok kalászaiból kipergő népek sorsa sorsunkl?

Ringunk a szél bölcsődalában... Holnap ki tudja már, kik voltunk?

Asszonyaink párnára, ingre
mentik a szűkölő hazát:
vásznaikon az elkaszált
rét nekünk pompázik tovább.

Úzhatnak – minket jégveréssel
szögezett e földhöz az Úr,
hol sírok kopjafái vívnak
miértünk halhatatlanul.

Szövetkezünk, hogy megmaradjunk.
Oltár az asszonyok öle:
átlobban öleléseinken
Isten teremtő gyönyöre.

Ringunk a szél bölcsődalában...
Már borzolódnak a füvek.
Villámlik – martalóc-vigyorba
rándulnak újra az egek.